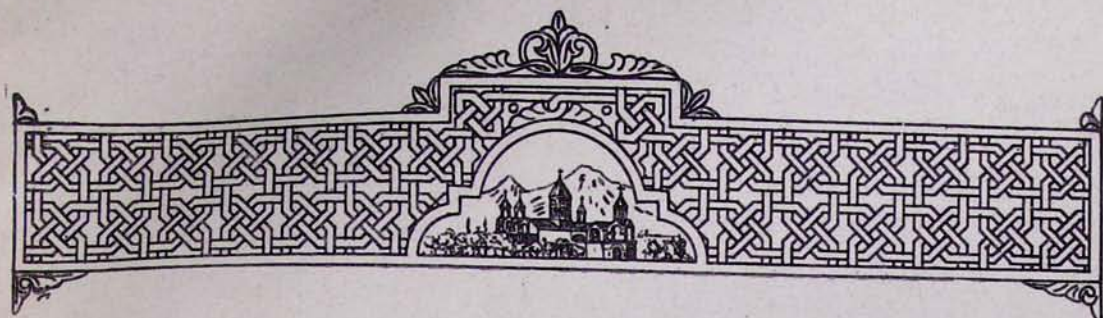

Խ Մ Բ Ա Գ Ր Ա Կ Ա Ն

Ա Ն Ց Ն Ո Ղ Տ Ա Ր Ի Ն

ամսուրյան գիրկն է անցել 1958 թվականը, ողջ աշխարհի և մարդկության համար իրադարձություններով հարուստ մի տարի: Եվ անհա նորը՝ 1959 թվականը, որպես կյանքի սպիտակ մատյան, որի առաջ կանգնել ենք մեր խոհերով, երազանքներով, գործունեության և աշխատանքի նոր եռանդով:

Ամանորի հանդիսությունների և խոհերի մեջ կա շունչը Աստուծո, հավիտենականության, հավերժին:

Հին տարվա մայրամուտին և ամանորի արշալույսին, մարդկությունը, մի պահ մոռացության տված առօրյա հոգսերը, մերթ քայքայվելով, մերթ խիզղով մտածում է գալիք արևոտ օրերի մասին, հայում է անվերադարձ ԱՆՑԱՄ ԺԱՄԱՆԱԿԻՆ, որն իր հետ ՀԱՎԵՐԺԻ գիրկն է տանում մարդկանց շատերի ցավերն ու վշտերը, երազներն ու իդանքները, ինչպես նաև ուրիշների երջանկությունն ու բախտավորությունը:

Աշխարհը իր տագնապների և հոգսերի մեջ, իր հույսերի և երազանքների մեջ, միշտ մտածել է խաղաղության և երջանկության մասին, հավատացել է արևոտ ու պայծառ ԳԱԼԻԺ ՕՐԵՐԻՆ:

Վաղվա նկատմամբ վառ հույսի, անկասկածի հավատի մեջ է, որ աշխարհը ավելի է գեղեցկանում և զգացվում է կյանքի վեհությունն ու նպատակասլացությունը, կյանքի երաժշտությունն ու հավիտենականությունը, հավերժի բերկրանքը:

Ի՞նչ է հավերժը: Ս. Օգոստինյանոս, եկեղեցու այդ նշանավոր հայրը և անտիկ աշխարհի այդ փիլիսոփան, սահմանում է հավերժը

որպես «նեոկուսոնոթոնն ԱՆՑԱԼԻ, նեոկուսոնոթոնն ՆԵՐԿԱՅԻ, նեոկուսոնոթոնն ԱՊԱԳԱՅԻ»:

Ժամանակը իր ստորաբաժանումներով՝ տարի, ամիս, օր, վայրկյան՝ հավիտենական է ու անփոփոխ: Հավիտենականության խորհուրդն ենք զգում ժամանակի մեջ: ՄԱՐԴՆ է, ՈՐ ԼՈՎ ԳՆՈՒՄ, ԱՆՑՆՈՒՄ է ԵՎ ՓՈՓՈԽՎՈՒՄ: Մարդու կյանքի օրերը, ամիսներն ու տարիները՝ «ընդ առաւօտս որպէս դալարի զուարեացիւն, ընդ երեկոյս քաջամեծացիւն, շորացիւն և անկցիւն» (Սաղմ. ԶԹ Ե-7): Ժամանակի մեջ տեղ են գրավում մարդու կյանքի եղելությունները, որոնք փոխվում են ու անցնում, մինչ ժամանակը մնում է անսկզբ և անվախճան, նույն և հավիտենական, սառը, անտարբեր մեր հուզումներին, խոհերին, վշտին և ուրախությանը:

Հունվարի առաջին օրը, որպես ժամանակի միավոր և հասկացություն, նույնն է տարվա բոլոր օրերի հետ: Մարդու մեջ շարունակվում է ժամանակի հավերժական լինելության հոսանքը:

Մարդու գերագույն կոչումն է հավերժական այդ ժամանակը լցնել ազնիվ գործերով, աշխատանքով, և տեղ գրավել ժամանակի մեջ, և տարին գեթ մի օր, ԺԱՄԱՆԱԿԻ ՏՈՆԻՆ, նոր տարվա առթիվ, հանրագումարի բերել իր աշխատանքի պտուղները, կյանքում ձեռք բերած հաջողություններն ու կրած հուսախաբությունները:

Այսպիսի սրտագին խոհերով ու զգացումներով, ինչպես նաև ֆրիստենական վառ հավատով, հայ ժողովուրդը, քե՛ս՝ Մայր Հայ-

րենիում և քե՛ Սփյուռում, դիմավորում է իր նոր տարին և Փրկչի Ս. Մնունդը:

Անցնող տարին, հայ ժողովրդի և Հայ եկեղեցու համար, աշխատանքով, պայքարով ու հաղթանակով հարուստ մի տարի հանդիսացավ:

Ազգային-եկեղեցական տեսակետից 1958 թվականը հիշատակելի տարի հանդիսացավ մեր եկեղեցական տարեգրության մեջ նրանով, որ Հայաստանյայց Առաքելական եկեղեցին, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածնի գլխավորությամբ, շարունակեց իր նախախնամական դերը մեր ժողովրդի ֆիստոնեական և հոգեվոր մխիթարության, դաստիարակության գործում, և միասնական ջանքերով դուրս եկավ Սփյուռում բոլոր այն տխուր երևույթների դեմ, որոնց նպատակն էր փայտեցնել մեր եկեղեցական միությունն ու ազգային միասնականությունը:

Հայաստանյայց Առաքելական եկեղեցու համար հատկանշական էր 1958 թվականը նաև նրանով, որ անցնող տարվա հոկտեմբեր ամսվա մեջ, Մայր Աթոռում և Հայաստանյայց Առաքելական եկեղեցիներում, տոնվեց Ամենայն Հայոց Վեհափառ Հայրապետ Խորեն Ս. Օծուրյուն Տ. Տ. Վազգեն Ա-ի ծննդյան 50-ամյա և զանակալության երրորդ տարեդարձի հոբելյանը, որը վերածվեց հայ հավատացյալ ժողովրդի, Հայ եկեղեցու միության անխզելի տոնի, և հանդիսացավ հայ ժողովրդի սիրո և երախտագիտության վառ ապացույցը դեպի իր Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը և դեպի նրա անձնդիր Գահակալը:

Անցնող տարին ազնիվ հպարտության զգացմունքներով լցրեց նշմարտապես հայրենասեր յուրաքանչյուր հայ մարդու սիրտը: Հայ ժողովուրդը, իր Հայրենի սրբազան հողի վրա, իր պետականության ազատ պայմաններում, ստեղծագործ և խաղաղ աշխատանքով դիմավորեց 1959 թվականը: 1958 թվականին իրապես մեծ ու անմոռանալի եղան մեր Հայրենիքի ու խաղաղասեր մեր ժողովրդի ձեռք բերած հաջողություններն ու նվաճումները գյուղատնտեսության, գիտության, շինարարության բնագավառներում:

Նոր տարվա նախօրյակին Հայկական Ռեսպուբլիկան, գյուղատնտեսության մեջ ձեռք բերած նվաճումների համար, պարգևատրվեց Լենինի շքանշանով, ՍՍՌՄ Գերագույն Սովետի Նախագահության 1958 թվականի դեկտեմբերի 29 թվակիր հրամանագրով: Պետական այդ բարձր պարգևը աշխատանքային նոր ոգևորությամբ է լցրել բոլորի սրտերը: Ձեռք բերված և բերվող այդ հաջողությունները է՛լ ավելի կամրապնդեն մեր Հայրենիքի ու ժողովրդի տնտեսական և բարոյական հզորությունը: Սակայն առավել հոյակապ են 1959 թվականի և հաջորդ տարիների հայ ժողովրդի առաջ կանգնած հեռանկարները, որոնք զալիք օրերի հետ փառաշուք իրագործումներ են դառնալու մեր ժողովրդի սխրալի աշխատանքներով և ջանքերով:

Հայ ժողովուրդը, մեր Հայրենիքը, Մայր Աթոռ Ս. Էջմիածինը, նոր տարվա շեմին, ավելի քան երբեք հզոր, հավատով լի, կանգնել են իրենց լուսավոր ապագայի հանդեպ խանդավառող, հայրենամուկ, եկեղեցաշեն հեռանկարների առաջ:

Թո՛ղ 1959 թվականը լինի բովանդակ աշխարհի և հայ ժողովրդի համար մանավանդ խաղաղության, հայրենաշինության, միասնականության տարի:

Թո՛ղ 1959 թվականը լինի Հայաստանյայց Առաքելական եկեղեցու համար հոգևոր նոր վերագարթոնքի, խաղաղ և հոգեշառ աշխատանքի և ազգային եկեղեցական միասնականության տարի:

Ազգիս Վեհափառ Հայրապետի մաղթանքն է և սրտագին ցանկությունը նոր տարվա սեմին և Քրիստոսի հաջափառ Մենդյան տոնին, որ 1959 թվականը, ՎՍՈՒՐԲ ԷԶՄԻԱՄՆԻ ԶՈՐՈՒԹՅԱՄԲ, ՀԼԱՍ. ԽԱՂԱՂՈՒԹՅԱՆ ՏԱՐԻ, ՀԱՇՏՈՒԹՅԱՆ ՏԱՐԻ, ԺՈՂՈՎՈՐԴԻՆԵՐՈՒ ԲԱՐԵԿԱՄՈՒԹՅԱՆ ՏԱՐԻ, ԵՎ ՄԵՐ ԱԶԳԻ ԵՎ ԵԿԵՂԵՑԻՒ ՄԻԱՍՆՈՒԹՅԱՆ ԱՄՐԱՊԸՆԴՄԱՆ ՏԱՐԻ Ի ՄԵԽԹԱՐՈՒԹՅՈՒՆ ԵՎ ՀԵՐՋԱՆԿՈՒԹՅՈՒՆ ՄԵԶ ԱՄՆԵՆՈՒՄ:

Եղիցի, եղիցի և եղիցի:

ՇՆՈՐՀԱՎՈՐ ՆՈՐ ՏԱՐԻ:

ՔՐԻՍՏՈՍ ՄՆԱՎ ԵՎ ՀԱՅՏՆԵՑԱՎ:

